

CATALUNYA SOCIAL

Any XI. Núm. 531

Un any, 12 ptes. — Núm. solt, 25 cts.

26 setembre 1931

**PUBLICACIÓ
SETMANAL**

**REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
DURAN I BAS, 11-BARCELONA**

TELÈF. 17605

La qüestió agrària a Catalunya

S'ha dit i s'ha repetit en tots els tons que a Catalunya no en tenim de qüestió agrària. Dos motius la fan impossible: la divisió de la propietat rústica (divisió fins i tot excessiva en molts casos i pels efectes del crèdit) i els sistemes jurídics d'explotació de la terra, sistemes que van girant entorn al contracte de parceria o de societat en l'explotació.

Mitjançant aquella divisió de la terra li és molt fàcil a tothom l'ésser propietari. I així són molts els qui, havent de treballar de jornalers durant determinades èpoques de l'any, es dediquen al conreu de les terres pròpies durant la resta. I no cal dir quin sentit més fort de propietat tenen aquests petits propietaris, que estimen la terra per tal com la conreen directament i personalment!

Al costat d'aquests hi ha la classe mitjana de Catalunya, de tots els seus pobles i viles, amb terres suficients per a un bon passament, però sense gaires alts ni baixos i sense sobres ni reserves de cap mena.

Ve després el tipus del propietari benestant, que és també molt general, al qual li és permesa una vida un xic ampla i folgada, però a condició de què mai no descuidi el contacte amb el patrimoni, que n'administri bona part directament, que esguardi les terres amb cura i sense deixar-se emportar per la peresa ni el descuit. Sortosament, el tipus del propietari gran, senyor del seu territori, practicant l'absentisme i el vici a la ciutat, és poc menys que desconegut en aquesta terra nostra; i els pocs exemplars que n'hi ha ho són millor de gent que esmercen les seves activitats en negocis o indústries que no pas en el sentit de señoritos desvagats i viciosos.

A un panorama així ajunteu-hi una altra divisió de la terra entre el propietari directe i el qui en treu el domini útil o profit immediat, com així es practica mitjançant els contractes de parceria (el fonament dels quals és el de la divisió entre els dominis directe i domini útil) i tindreu una idea completa del nostre panorama agrari.

Davant d'això és possible l'existència de qüestions agràries si aquestes no són provocades artificialment, sense altra finalitat que la revolucio-

nària? De tant en tant es produeixen quelques problemes locals o comarcals, és cert. No podem pas pretendre que els nostres sistemes de conreu siguin d'una perfecció tan gran que no tinguin tares ni dificultats. Però són aquelles qüestions tan excepcionals, tan poc freqüents, que gairebé no mereixen el dictat de qüestió agrària pròpiament dita així, en termes generals.

Fa uns quants anys que, acompanyant nosaltres un professor de Dret vingut d'altres terres d'Espanya en una excursió a través d'aquests problemes, ens hagué de confessar — ell, home d'idees esquerranes i radicals —, que solament així veia clar com dins de Catalunya, on el sindicalisme ha pres tan fortament en els ambients industrials i ciutadans, no hi hagués socialisme ni sindicalisme camperol. Amb la divisió de la propietat i amb la parceria (en tots els seus matisos) que veritablement associa el capital terra i l'element treball per a l'explotació d'ella no són pas possibles els greus problemes socials que afecten altres terres i altres regions espanyoles.

Solament dos pecats gravíssims han pogut promoure l'agitació actual: primer, la lleugeresa i l'esperit uniformista (aquest uniformisme estúpid corrent a Espanya) del Govern provisional de la República, que ha dictat decrets que res haurien de tenir a veure amb Catalunya; i segon, l'agitació a la qual es creuen obligats certs homes públics pel sol fet de què ens trobem en un moment excepcional que ells en diuen revolucionari.

Conseqüència d'això ha estat la negativa dels parcers i rabassaires a lliurar els fruits de la terra infringint així els contractes estipulats amb els propietaris d'ella; les instàncies de revisió presentades als jutjats sense motiu ni solta i amb el sol propòsit de creure que la terra passarà a mans del treballador del camp, i la pertorbació del crèdit agrícola i dels preus dels fruits que això pot portar com a conseqüència gravíssima d'una actuació sense fonament raonable.

I com si no tinguéssim prous problemes greus en aquest moment històric, ara s'hi ajunta aquest altre mogut per dintre — i això és més trist que res — per mòbils exclusivament polítics i revolucionaris.

L'Esteve Piulacs no es vol comprar auto

PER JORDI ARNAU

Abans d'ahir, mentre m'estirava al llit de bon matí per fer-me passar la mica de son que encara em quedava, estava pensant: "Que temps fa que no he vist l'Esteve Piulacs... Oh, i que he sentit dir que guanyava diners i que mai no tenia vagues a la seva fàbrica... i vet aquí que ara no em recordo si té auto, però ja en deu haver comprat un, si és que no en tenia, perquè és una eina que va bé per la gent de negocis i pels que es volen divertir també..." Ben aviat, però, em vaig oblidar d'ell i de la seva ombra.

Vaig mirar el rellotge: eren les set i jo havia d'anar a Balsareny en el tren que surt de les Arenes a les 8'23. No tenia temps per perdre; salto del llit, em vesteixo, m'arreglo el maletinet, menjo quatre queixalades de qualsevol cosa i ja sóc en el 56 que em porta Gran Via enllà, baixo escales i més escales, giro per un corredor llarg, em perdo, reculo, torno a trobar el camí que és un altre corredor, prenc el bitllet en la finestrella que em costa set pessetes, torno a baixar més escales i ja m'estic entaforat en un vagó de segona on no hi havia gairebé ningú. Com que havia fet deu minuts d'hora, els llums no eren encesos i tot estava d'allò més fosc. Aviat els encengueren i uns quants minuts més tard arrenca l'elèctric per sota terra en direcció a la Bordeta.

Quan sortírem a la llum del dia em vaig posar dret per a llançar una llambregada als companys de viatge. Allà al recó dos guàrdies civils. En un departament una senyora que treu l'esmorzar d'un cistell per a les tres criatures que porta. Més enllà un matrimoni jove que deu anar a Montserrat. A l'altra banda un senyor com de seixanta anys que estossega molt i ensenya la cara plena de granots: de segur que és un parroquià de la Puda. Davant d'ell una dona neta i endreçada que encara duu un mocador de seda negra al cap: serà de més amunt de Manresa, potser de vora Berga. I al recó de l'altre cap un senyor que no li puc veure la cara perquè està girat d'esquena, cabells grisos, una mica calb... Jo que sí, que, com qui vol anar al water, agafo corredoret enllà i en arribar al seu indret me'l miro de cua d'ull. Quina casualitat; és ell mateix, l'Esteve Piulacs en persona.

— Sant cristià; vós ací?

— Senyor Jordi; em plau de trobar-vos, asseguen-vos si us plau aquí davant; ei, si aneu tot sol.

— Amb qui voleu que vagi? De vós se'm fa estrany amb fills i néts com teniu, sense comptar la vostra esposa.

— Els tinc tots a Montserrat, i avui que és dissabte, me n'hi vaig un parell de dies.

— Doncs mireu, jo cap a Balsareny per mor de les garrofes, a veure si es pot fer algun negociet.

— Que Déu us hi ajudi; què s'ha de fer.

Llavors, de sobte, em van venir a la memòria els pensaments d'abans de llevar-me.

— Creureu que aquest matí pensava en vós? Devia ésser un prenunci de la nostra topada, encara que no la podia esperar, perquè poc hi deveu anar pels carrils tenint cotxe.

— Cotxe? Jo cotxe? Que m'heu pres per xòfer?

— Em semblava haver-vos vist un dia per la forma amb un Studebaker.

— Pels voltants del carrer de les Freixures m'heu trobat més d'una vegada a peu, com em podíeu haver trobat en el tramvia o en l'autobús, com ara em trobeu en el tren. I encara gràcies a Déu; per molts anys puguem fer semblants obres i esmolar sabates i pantalons. Cotxe! Què us heu cregut! M'heu pres per altre.

— Qui és que no té un cotxet en el temps que som? I vós que teniu tants de diners, si hem de creure la gent. Mireu; jo, si puc cobrar les tres mil pessetes que em deu aquell botiguer de més avall d'on viviu vós, potser me'n compraré un per fer la meua feina de córrer sempre.

— No hi tinc res a dir si us ha de servir per fer més feina i més ben feta.

— I jo no entenc perquè vós no heu de fer això mateix per aquestes mateixes raons.

— És que jo, senyor Jordi, tinc raons molt fortes per fer-ho al revés.

— Si vós no me les dieu...; ja veig, però, que és una impertinència meua el demanar-vos tantes explicacions.

— No és cap impertinència i em plau de dir-vos que tinc quatre raons de pes.

— Ja sé quines són, senyor Esteve: la primera, la segona, la tercera i la quarta.

— Aquesta l'havau endevinada. Per quina voleu que comenci?

— És un bon costum de començar per la primera...

— Us diré que la primera raó de no tenir cotxe és que no l'haig de menester per la meua mena de feina.

— Ja és raó de pes; però el podríeu tenir per comoditat, per plaer. Ara mateix...

— És la segona raó que no vull fer mal d'ulls als altres. Els rics s'hi miren poc d'excitar l'enveja dels que no ho són tant i farien millor de no engrandir les distàncies entre les classes socials, distàncies que de mica en mica es converteixen en abismes que es van omplint d'odis.

— Però, senyor Esteve, si voleu que els rics es guardin els diners, les distàncies encara s'aniran engrandint més.

— Ara em poseu a flor de llavi la tercera raó. L'austeritat de vida no la vull pas per a que acumulin més diners, sinó per a que disposin de més mitjans per a auxiliar les necessitats dels altres i per a fer viure les obres socials que traven unes amb altres les classes socials. Déu m'ha donat cinc fills dintre de casa i tres, si més no, fora de casa. I cinc i tres fan vuit, que ja és una nombrosa família que no em permet malgastar.

— No entenc això dels fills de fora de casa.

— Els pobres de la meua barriada els miro com un fill, el Centre Social de la barriada de Santa Caterina és un altre fill que es refia de mi, i un altre la Parròquia.

— Així sí que al senyor Esteve li sortiran molts fills postissos.

— Oi tal si me'n sortiran; no tan postissos, però com a vós us semblen. Déu me'ls té encarregats i jo no me'n puc desentendre.

— I encara manca la quarta raó.

— I és la quarta raó que jo veig en l'auto un no sé què d'antisocial.

— Ara sí que no us entenc.

— Ja m'explicaré tan bé com sàpiga. Tot allò que ajunta els homes i coopera a la seva fraternitat, és cosa social, i tot allò que els disgrega és antisocial. El carril, poso per cas, ajunta molta de gent i facilita el seu tracte, i per això és més social que l'auto, eina de transport individual o, a tot estirar, familiar. Jo he fet en el tren moltes coneixences útils i agradables i he refet moltes amistats oblidades. Ara mateix em dona ocasió de parlar amb vós que molt temps fa que no us havia vist. Després, amb el vostre permís, faré una passada pels vagons de tercera on he vist pujar dos antics dependents i no arribaré pas a l'estació de l'aeri sense haver fet conversa amb els companys de viatge. Cregueu-me, senyor Jordi, qui sempre viatja amb el seu auto en perd moltes d'ocasions de tracte i acaba per pensar-se que és sol en el món.

— Trobo aquesta observació bastant fina, senyor Esteve, i confesso que mai m'havia passat pel cap.

— I ara que ja us he exposat les quatre raons de compromís, us en donaré una altra de propina. L'au-

to és un estre que posa el desordre en les cases. Com que surt a l'hora que l'engegueu, va per allà on vol el volant i s'atura quan li toquen la palanca corresponent; mai sabreu a quina hora sortireu, ni quin camí seguireu ni on anireu a parar. Sempre està l'amo a caprici del propi caprici. Li ve l'acudit d'anar a Granollers, poso per cas, ja es troba pel camí, s'emborratxa amb la velocitat, passa de llarg, i se'n va a dormir a Puigcerdà o a la Seu o a Andorra la Vella. Així va adquirint l'hàbit de la velocitat i les excursions sovintegen i acaba per fer-se-li una necessitat d'anar a prendre cafè a Reus si ha dinat a Barcelona. Com si el fi de l'home damunt la terra fos córrer i més córrer i passar-se la vida fent quilòmetres i esbotzant neumàtics i no menjant mai dues vegades seguides en una mateixa taula.

En aquest punt la conversa ens fou trencada pels dos ex-dependents que venien a saludar-lo i quan arribaven a Martorell la conversa era general com si dos o tres departaments del vagó s'haguessin fos en una sola família.

A Monistrol ja em quedava bo i sol, i llavors, traient-me de la butxaca el llapis i la llibreta, em vaig entretenir a prendre notes pel present article.

L'infern a la terra

PER R. RUCABADO

La ferramenta desplomada i feta miques als peus d'un viaducte esbotzat, són les restes de l'express Budapest-Viena-Colònia. Trenta morts hi ha en les runes d'aquell caos d'horror que ens mostren avui disabte les fotos dels diaris il·lustrats. És el document gràfic d'un succés terrible que no s'ha d'anomenar catàstrofe, sinó diabòlic atemptat, la voladura per mans voluntàries, mans que responen a cervells comunistes, que han ensorrat per una explosió el viaducte de Biatorbagy prop de Budapest, mentre passava un tren de viatgers. No fa pas encara un mes, que prop de Berlín un altre criminal disegni de la mateixa espècie i amb igual eficàcia destructora fou comès contra l'express de Frankfurt. La perversió d'instints posada al servei d'una aberració doctrinal ha batut tots els records, i el món s'ha esgarriat de saber que entranyes humanes poden covar dolenteria tanta.

Aixeco els ulls del fotogravat, i en les cantonades veig els cartells dels mítings anticlericals anunciats per a l'endemà a Montjuïc. Són dos mítings "anti", paraula estranya i forastera en règim liberal. Paraula de sarcasme, en quant s'adreça a l'opinió liberal. Són les convocatòries de més cinisme que han embrutat les parets en cinc mesos de República. Un esperit recargolat de mentida, d'amor exprés i predilecte a la mentida, gosa invocar principis liberals per a combatre, destruir i expulsar les coses i persones que hom vol comprendre en el mot clericalisme. L'Església no obliga ningú, pistola en mà, a ésser-ne membre com fan els sindicats, ni sanciona amb pena de mort el no anar a missa, com els sindicalistes sancionen el no fer vaga. L'Església viu d'almoines voluntàries, i no de cotitzacions forçades com els sindicats, cobrades per coacció sota amenaça de perdre el pa o la vida. Malgrat això, és l'Església la que és com-

batuda en nom de la llibertat humana, i no l'organització sindicalista. Els tòpics no s'aturen ni per la temença del ridícul. Els liberals republicans i demagogs, demanen el compliment de la Reial Pragmàtica de Carles III contra els jesuïtes, i aquesta fórmula és impresa en lletra grossa en el cartell. Però ni que sigui irrisòria la figura del diable amb les seves banyes de boc, ungles de cabra i cua bovina, no és per això menys terrible. La família mental d'en Ferrer Guàrdia, en Samblancat, naturistes, espiritistes, tota cuca viu en aquest estiu emancipat; tota cuca viu i amenaça la vida d'altri i la llibertat d'altri. Tots s'arreglen per envestir amb folia la mare i definidora i defensora de la llibertat dels individus i els pobles, l'Església, qui ha ensenyat als homes que la llibertat és cosa amable i que és substancial a la dignitat humana; tots s'arreglen en el fons per a blasfemar l'Autor mateix de la llibertat humana. Després d'aquests mítings anunciats, la pressió anticlerical quedarà elevada a unes atmosferes, i hem d'estar demanant a Déu miracles sense parar mai: que les causes no portin efectes; que el foc no cremi i l'aigua no mulli; que la mala llavor no germini i que les paraules no indueixin als actes. La temeritat dels qui tempten Déu provocant els deixar-anar de les seves ires, s'alterna amb l'oració forçada dels qui hem d'implorar miracles cada dia, per tal que no esclatin les lògiques derivacions de tantes llicències permeses i no ploguin en la terra culpable conjuntament el dol i el càstig.

El dia segon de la vaga general, o sigui el 4 d'aquest setembre, els viatgers que arriben a Barcelona eren sobtats per estranya sensació. Un silenci de mort o de gravíssima malaltia encongia el cor dels qui eixien portes enfora de les estacions ferroviàries. Res del soroll alegre de la vida ordinària, res del brogit actiu

d'autos i tramvies, de taxis i cavalls; res dels crits dels diaris, la cridòria que cada matí sacseja i saluda el foraster. Tancat i barrat tot, fins els quioscos, cap paper no es venia. Només un sol nom de periòdic, un sol full era escridassat en la ciutat: "*La Traca!*" El llibel de vilania, purgador de cloaca anticlerical, era l'únic representant de la premsa en l'esplèndida metròpoli d'un milió d'habitants. Només uns papers blancs amb taques negres (les taques de les sotanes en vil caricatura) es divisaven pels carrers i passeigs silenciosos i aturats: les pàgines de *La Traca*. I aquell crit desarticulat era quelcom terrible i trasbalsador com en la casa del malalt greu oir en mig de la quietud anguniosa els crits incoherents del desvari. Era el crit del boig, i bé reflexava la bogeria de la ciutat i la civilització. Feia veure transparent l'esplendor de la urbs moderna, amb aquell neguit de la formosa Ofèlia, de la tragèdia de Shakespeare, bellíssima i ataviada amb poètic encís, però que mira i parla de follia. Al primer forn que trobarem, un mot i un cartellet blanc feia rima amb *La Traca*: "*No hi ha pa*".

Una cosa admirava només, i no era que circulés *La Traca* únic diari en la capital tota parada; sinó que circulant i llegint-se i propagant-se cada setmana es treballa un sol dia, i els llums s'encenguin i rafi aigua de les fonts i mengem pa i no s'extingeixi i consumeixi la ciutat en una vaga general insoluble, absoluta, inextingible, perquè l'anticlericalisme sega i talla per sota l'arbre sencer de l'obediència humana, i el *non serviam* antireligiós és l'arrel del *non serviam* general.

Aquell mateix divendres de *La Traca* al matí, donà però, la ciutat una mostra de relleu més plàstic del que és la vida civil sota l'hegemonia anticlerical. Del *non serviam* contra l'Església, fou pronunciat el corollari com un *non serviam* contra l'Estat i els seus agents i funcionaris, i la terrible batalla que durà tot el dia i omplí de paüra i de sang la dreta de la ciutat vella de Barcelona, en el tiroteig recíproc de pistolers i policia i que als barris de qui això escriu durà tres hores, fou el ressò més just, més escaient i natural, fer la *traca* de debò amb pistola i bales, realització pràctica de la radical *Traca* contra l'autoritat que és fonament de totes. Un espetec d'infern, i unes hores de pànic mortal sofriren els veïns pacífics dels meus barris, per on s'enfilaven escales amunt els pistolers trucant en els pisos, o per refugiar-se o per tancar des de finestres i balcons, complint al peu de la lletra el principi anarquista de la solidaritat per força. Els diaris gràfics sempre honradament servidors del *non serviam* han dut la foto d'un sindicalista mort per la força pública, en l'episodi de la rebel·lió dels presos. No han dut la dels sis guàrdies mortalment ferits pels pistolers, com no dugueren la del qui fou mort davant de tothom i rematat a trets a la plaça de Sant Jaume el primer de maig, ni han publicat en quinze anys fotografies dels mils d'obriers i patrons i esquirois (homes també) assassinats i estesos de cos present sobre els adoquins de Barcelona per atemptat personal.

Giro els ulls a mà esquerra. En les muralles de papers del quiosc, els cartells de propaganda del *Desnudismo integral*. Èxit de la cultura de les selves, el novíssim llibre que la propaga és un negoci editorial i llibreter. Un sol quiosc de la Rambla anuncia que n'ha venut mig miler d'exemplars. "*Razonar, vivir, gozar*" és la divisa. *Gaudir*, aquest últim programa és convincent. Però l'home té altres goigs a més de la carn: té el goig de la supèrbia i la venjança. Aquestes

passions també demanen el seu nudisme integral; el demanen i ja el tenen. El nudisme integral d'aquest altre goig humà, el viu el pistoler. Passió de domini brutal, sense rubor ni vergonya. L'home tot nu, però pacífic, no és més que la meitat de l'home de la natura. L'home de la natura, integral, és ofensiu com una fiera. La nuditat sola no satisfà totes les passions. L'home nu és desarmat. La verdadera integritat de l'home nu de cos i nu de moral, exigeix l'arma. És l'home nu que mossega, i amb mossegada mortal.

Ara miro a mà dreta, en el mateix "*mur ceràmic*", el mur de paper gràfic que és la universitat més popular de la nostra civilització. La bèstia nua no en té prou amb carn de dona, ni amb carn de capellà. Satanàs no es contenta amb els fills, va pel pare; vol mossegar el Crist. Una portada sacrílega involucra Crist i els capellans en un mateix escarni. Longinos perfora el costat de Crist, i els editors hi fiquen el llapis i la ploma. Així tots patim en alguna proporció avui la Passió divina. L'Evangeli ens trameta l'esgarifança pels assots i pels claus i la corona, pel suplici terrible de la creu. Calia un altaveu que reproduís els insults, les blasfèmies, les rialles del diable, que l'evangelista no gosà trametre. I Crist va patint i Satanàs s'esbrava mentre dura el regne temporal del príncep d'aquest món". Ara és el torn a Judas d'insultar la sang divina que ell va vendre's, i se la torna a vendre més barata, no per trenta diners, sinó per trenta cèntims. Judas ha dibuixat Jesús clavat en la creu, rajant-li per la ferida del costat — perdoneu, Senyor, el miserable, i perdoneu els qui en veient l'ultratge no hem caigut en terra, o no hem fet la reparació pública de qui en públic li bufetegen el pare, perdoneu els febles i els ingrats que hem patit l'insult — rajant, dic, per la ferida del costat, rajant diners que uns capellans recullen... No sé si mai violació més negra, blasfèmia més exasperant contra la Sang de Jesús haurà inspirat l'infern. L'homenatge al Crist Desemparat caldrà estendre'l per desgreujar també el Crist mercadejat, el Crist dels quioscos, exposat a la pública venda i a la pública irrisió.

I què raja el quiosc sinó diners? Què ragen i què volen i què estimen i per què es corrompen i per què vomiten, i per què editen, i per què imprimeixen, i per què dibuixen, i per què escriuen, i per què viuen, els xucladors de la premsa anticlerical i del quiosc anticlerical, sinó pels diners, venent-se a qui els compri el pare i la mare i l'ànima i el cervell i l'honor, venent-se les pròpies filles, com amb tota la lletra ha escrit i ha fet imprimir en una d'aquestes espòrtules de quiosc ("*Fray Lazo*") l'Àngel Samblancat, diputat i regidor de Barcelona, aquesta textual frase: "*Antes que ver entrar a mis hijas a una iglesia, las prefiero ver en un prostíbulo.*" (?) Frase que fa estremir, perquè, en efecte, l'infern és a la terra.

Aquesta gent és mestressa, i el món porta l'innoble jou amb gust. Recordem, en aquests dies del seu centenari, el vers del gran Veuillot, que tantes vegades ens repetim davant la insolència corrompuda i triomfant.

Le monde est leur conquête, et veut qu'on le salisse

"El món és d'ells, i vol que l'empastifin." La gent vol la corrupció i la mentida. Una meitat del temps vivint la corrupció i fent-hi negoci. L'altra meitat, forcejant per arrencar del món i de si mateixos la consciència acusadora: arrencar la religió i arrencar la moral.

La gent vol corrupció i vol mentides, i en trobarà

ACCIÓ POPULAR

**Missatge adreçat al senyor
Alcalde de Barcelona**

més que en vol. Atemptats, sang, vagues, odis i persecucions, anarquisme, pistoles i agressions espaventoses, cada dia en grau més terrible, creixent, des de l'atemptat personal fins a l'hecatombe ferroviària. Hom estima la corrupció i la mentida; viuen l'infern a la terra els qui porten l'infern al cor.

¿Com no poden creure en l'infern de l'altra vida, els qui ja ho fan tot per a anticipar-lo en aquesta? Lògic i just és que trobin l'infern en la terra els qui en foragiten el cel. La visió de la catàstrofe provocada a Budapest, amb aquell caos de ferros cargolats i trinxats dins del qual hi ha morts i ferits, representa l'esgarriós espectacle que és per dins el cor d'aquells homes, que han expulsat de dins de la pròpia ànima i volen expulsar de la vida social la pau, la virtut, la caritat i el deure. Són els qui combaten i foragiten la clerecia, com volen foragitar de dins d'ells mateixos la consciència. Avorreixen la pau, i es senten xuclats pel vertigen de la mort i el nihilisme. Avorreixen el cel i els seus ministres, i barren i espatllen els camins que hi porten.

Traieu, doncs, els capellans, i traieu els catòlics, i quedeu-vos els anticlericals, vosaltres sols. Quedeu-vos, amb les vostres respectives doctrines i banderes, anarquistes, comunistes, socialistes, enemics a mort que sou, vosaltres amb vosaltres mateixos. Sols amb les vostres pistoles i les vostres bombes, els uns contra els altres, guàrdies roges contra guàrdies negres; gent de la Segona i de la Tercera i de la Quarta Internacional, barallats i odiant-vos els uns als altres. Gent de la C. N. T. i gent de la U. G. T. i gent de la U. R. S. S. i gent de la F. A. I.: romaneu sols, sense pietat ni pau, ni virtuts ni esperança. Arrenqueu de la vostra vida i del cor vostre fins la memòria de ço que els capellans ensenyen: ni amor ni caritat, ni resignació ni paciència. ¿Què mancarà perquè el caos sagnant de la vostra barreja desesperada s'gui l'infern?

Mancarà una sola cosa, i aquesta us la reserva Aquell qui creà la vida i la creà per sempre. Aquell a qui negueu, i que per a negar-vos sols li caldrà afirmar-vos per sempre i sempre en la vostra voluntària i obcecada malignitat. Quan Ell dirà, vinguda l'hora. — Voleu morir? No, viure sempre! Viviu, pels segles dels segles dins de ço que voleu i estimareu, dins de l'odi, la lluita i la cremor, del caos, la tenebra i la catàstrofe. Viviu morint, moriu vivint, en forma que vida i mort sigui tot u en l'horrible eterna agonia. — Ah, certament, no cal pas foc ni flames per a representar les tortures de l'infern. Aquesta vida mateixa temporal, extreta la gent de bé, extrets els moments de repòs i esperança, i amb la certesa de no morir mai, ja seria l'infern amb totes les seves espaventoses amargures.

Nosaltres d'aquesta imatge de l'infern que és per moments la terra, Jesús ens en treurà. Pocs anys ha de durar la convivència amb diables. Deu, vint, quatre, tal volta setmanes o dies! La mort de cadascú, la mort fidel serà la redempció d'aquesta presó fosca. La mort amb Crist pregustarà aquell Dia en què Crist tornarà. El dia en què el Crist ultratjat, deseparat, blasfemat i venut, *iterum venturus est CUM GLORIA judicare vivos et mortuos*. El seu Regne no tindrà fi i la veritat tindrà el repòs i el gaudi. I ben voluntari serà el càstig dels qui han amat la llibertat en la terra sols per a avançar els horrors, per pregustar les negors que els esperen en la regió de l'Eterna Catàstrofe.

Excellentíssim senyor:

"Acció Popular", en nom d'uns milers de socis i d'un centenar d'entitats adherides, aixeca davant V. E. la seva veu de protesta per l'acord pres per la majoria de l'Excellentíssim Ajuntament que V. E. presideix, d'alçar un monument a Francesc Ferrer i Guàrdia.

Tota la civilització d'Europa és una civilització cristiana. I els homes que vivim aquesta civilització integralment, no podem alçar un monument al destructor d'aquesta cultura europea.

Els deixebles d'aquella Escola moderna sense Déu, no coneixien ni la Bíblia, ni les vides dels Sants i, per tant, tampoc no podien conèixer ni valorar el patrimoni artístic i espiritual de la nostra civilització. Com que no sabien què era un art cristià, ni un art romànic, ni una pintura nostra medieval, podien cremar sense remordiments els millors retaules catalans i destruir els monuments d'art romànic més preciosos, com encara són roents les cendres d'abundós patrimoni de la nostra civilització espanyola cremat per altres deixebles del mateix mestre.

Excellentíssim senyor, a la Rússia dels soviets, els deixebles de Lenin fan meravelloses col·leccions d'icones i d'art georgià, i les exposen per Europa per tal de guanyar un prestigi en el món de la civilització; en canvi els deixebles de l'home per al qual la majoria de l'Ajuntament de Barcelona reclama un monument, cremen i destrueixen el patrimoni artístic de la nació.

Tots els homes d'Occident, vulguem o no vulguem, vivim i ens movem dintre la civilització cristiana. Això ho han comprès homes europeus de Suïssa i de Brusselles, un dia admiradors de Ferrer i Guàrdia, que ansiaven visitar la seva tomba, que vetllaven perquè tingués un monument a la capital de Bèlgica, i avui publiquen obres sobre "Les valors socials del Cristianisme" i sobre l'ideal cristià típic de la ideologia espanyola.

"Acció Popular" encara vol recordar a V. E. que tots vivim tan amarats de la civilització cristiana que els mots *Germà* i *Ciudadà*, creacions del flamant esquerranisme, són mots netament clericals, el primer provinent directe de la vida claustral, el segon d'origen eclesiàstic medieval pervingut per mediació de la revolució francesa. Com també cal fer avinent que tots els noms personals de tots els catalans dretans o esquerrans són la glorificació dels sants que venera l'Església catòlica.

Serveixin, Excellentíssim Senyor, les raons precedents per a convèncer la majoria de la Corporació de V. E. dignament presidida per tal que abandoni els viaranys per ella empresos, que no són pas els de vetllar per la civilització i per a difondre la cultura entre el nostre poble. Altrament, no trigàrem pas en fer l'amarga experiència de veure com els llibres de lectura preferits de la joventut són les revistes pornogràfiques i les paraules complimentoses per ella emprades, el reneç o l'obscenitat.

Que Déu guardi V. E. molts anys.

El President, Francesc de A. Manich.

Ciutat, 17 de setembre de 1931.

Comentaris

Una pregunta amb cua

Oldert, a La Veu, ocupant-se de la socialització de les propietats que es proposa al projecte de Constitució, pregunta:

—“¿Voleu dir, seriosament, que els ciutadans que van elegir els diputats de les Corts Constituents volien aquestes coses?”

Clar que no, ni tampoc moltes altres. Però cal aprofitar les ocasions, diran els socialistes. I les aprofiten.

La Reforma Agrària

D'aquest grandios projecte se n'alaba la intenció, suposant-la bona, però res més. Ningú no gosa defensar-lo. Com més s'estudia, més sorprèn. Qualsevol dels seus aspectes presenta una sèrie d'absurds i tal muntanya de dificultats, que ni tots els partits i ciutadans d'Espanya, constituïts en un immens bloc de govern, governant bé, podrien amb l'empresa.

La primera part del projecte, que sols tracta de redimir a 75.000 pagesos (molts d'ells, dissortadament, irredimibles), vindria a costar, pel cap baix, uns mil cinc-cents milions de pessetes. Del temps que costaria la redempció, no en parlem.

Ara bé: ¿quants lots redimibles, diguem-ho així, semblants a aquest, hi ha a Espanya? ¿I per què no redimir, igualment, als bracers industrials i els homes de ploma? Per calcular en xifres els capitals que, a l'efecte, es necessitarien, hauríem de manllevar els zeros que s'empraren per a confeccionar els Tractats de liquidació de la Guerra Gran.

Els socialistes, les doctrines essencials dels quals estan destruint la Rússia i fan trontollar la Gran Bretanya, arruinaran igualment Espanya. Estan desfermats i folls.

El projecte de Reforma Agrària, ja ho hem dit i cal repetir-ho: no té cap ni peus.

Malament comencem

“Al primer tapón, zurrapa”.

Al primer article de la Constitució, una atzagaiada. República de treballadors? L'Ariquistain, un dels homes més funestos que hem conegut, va comprometre, no sols la serietat de la Constitució, sinó l'esdevenidor de la República i el bon nom d'Espanya.

Convenci's el senyor Alcalà Zamora, qui necessità de tots els seus grans recursos oratoris i de tota la seva autoritat moral per a fer revotar a la Cambra, la qual no pot abandonar ni un moment sense greus perills... Necessita a cada moment de la seva tutoria.

La República fou, per fi, batejada de liberal i democràtica.

Altrament, els decebuts diputats federalistes estan inconsolables. Diuen que per aquests viatges no necessitaven molestar tant la trista memòria d'En Pi. Diuen que per establir una República unitària no calia enderrocar la Monarquia i patir tant.

La davallada d'Anglaterra

El procés d'aquesta davallada abraça tota la història contemporània. Per la por a l'hegemonia germànica, una volta ensorrat Napoleó III, des de l'endemà de Sedan, començaren els homes públics anglesos a treballar contra Bismark esmerçant-hi tota mena de recursos. Els governs anglesos no tenen escrúpols de cap llinatge a escollir els mitjans per tal d'obtenir els fins cobejats, i a l'efecte varen cobrir aleshores el món diplomàtic d'una xarxa d'influències abassegadores, valent-se, principalment, de la nació vençuda a Sedan per a vèncer la nació vencedora allí.

Delcassé fou un dels instruments més eficaços de la Gran Bretanya per aquesta empresa. Sense Delcassé, la Guerra Gran no té el seu home precursor necessari.

La G. G. ja posà de manifest els punts flacs de la G. B. La victòria dels aliats fou el punt de partida d'aquesta davallada. Perdé primerament Anglaterra el control de Rússia; veié alçar-se sobre el seu poder, per ningú, feia més d'un segle, disputat, el poder dels EE. UU.; s'emancipà França; es desfermà el Sudan; s'afirmaren els Dominions; se li insurreccionaren l'Egipte i l'Índia; se li escapà de les mans la Turquia; Itàlia, despitada dels resultats de la G. G., es separa de la seva òrbita i fou quasi foragitada dels Balkans... Però sobretot, sofri, com cap altra nació del món, els incalculables efectes de l'ensorrament de l'economia europea provocada per aquell espantós cataclisme de la G. G., coronat pel cataclisme més espantós, si cap, del Tractat de Versalles, que fou la consagració i la perpetuïtat del primer.

Ultimament ha sofert i està sofrint Anglaterra el flagell del Socialisme, que fa alguns anys porta encaramat el poder, el qual ha desballestat les seves finances, ha soscavat els seus prestijis, està arruinant-la i reventant-li el crèdit econòmic i la disciplina militar. La Marina de guerra fa vaga d'àncores caigudes...

Qui defensa la pornografia

A la Dieta prussiana ha estat presentada una proposició contra l'exposició de llibres i gravats immorals als quioscos i aparadors, com també contra la immoralitat en el teatre.

Diu la proposició que aquests abusos representen un greu perill per a la conservació moral del poble i més encara del jovent, deshonren la civilització prussiana davant dels estrangers i ofenen els sentiments religiosos de la majoria dels ciutadans.

La proposició, presentada pel diputat Faubender, del Centre, fou signada per diputats pertanyents a tots els altres partits, exceptuats els socialistes i els comunistes.

L'educació del poble

PER J. CIVERA I SORMANI

Alguns diaris donen compte de les tortures a les quals són sotmesos els enemics de la dictadura que cauen a les mans de la policia argentina. Quan el general Uriburu es va erigir en dictador, expulsant del país el President de la República, el poble es va llençar al carrer per a exterioritzar la seva alegria. El poble a tot arreu és innocent. Els que es van col·locar darrera el carro triomfal del dictador no es van donar compte que contribuïen a entronitzar l'imperi del despotisme i de la violència.

Els pobles llatins no saben seguir el camí de la normalitat política. Tots sabem el que passa a Itàlia. S'han publicat llibres interessantíssims en els quals es fa remarcar la tirania que existeix en aquell país. Els deportats sofreixen horribles tortures en les illes a les quals han estat destinats. Perseguir un home perquè no pensa com nosaltres és la més gran de les tiranies. Un home tolerant no pot comprendre l'actitud dels qui esgrimixen l'arma de la tirania. Torturar un home que no ha comès altre delictes que exposar les seves idees oposades a les que defensen els qui han assolit el poder, és una cosa incomprendible.

Quasi en tots els pobles de l'Amèrica llatina hi ha un dictador. Cada dia les tropes governamentals han d'esgrimir les seves armes contra aquells que pretenen fer caure el règim imperant. Els militars ambiciosos es col·loquen al cim del poder i ningú no els pot fer caure de les altures. El més trist és l'espectacle que donen quan cau vençut el dictador. En compte d'unir-se tots els estaments per a poder establir un règim democràtic que permeti la convivència harmònica de tots els homes, esclata la guerra civil. Els ciutadans mostren amb llur intemperància que no estan capacitats per enarborar la bandera de la llibertat. A Espanya passa el mateix. En temps de la Dictadura tot hom desitjava la normalitat política i el respecte a les lleis fonamentals del país. Un cop caiguda la monarquia sembla que els elements que la van fer caure haurien d'unir-se per a consolidar la República. Les organitzacions obreres, que s'havien declarat incompatibles amb la monarquia, ara que l'ex-rei ha caigut hostilitzen la República. ¿Quina finalitat tenen les vagues revolucionàries que sovint esclaten en diverses ciutats d'Espanya? Quan davant del Govern hi havia un dictador, els capdavanters del moviment sindicalista no s'atrevien a alçar la veu. ¿Per què en aquells moments d'opressió i de tirania no es rebel·laven contra les disposicions despòtiques del dictador? ¿No hauria estat més natural que les revoltes les haguessin fet en aquells temps que no era reconegut el dret d'associació, que no pas ara, que els sindicats poden actuar dintre la llei? ¿Què signifiquen aquestes anomalies? Que els pobles llatins no saben fer bon ús de la llibertat. Unicament obeeixen i respecten les lleis quan senten espetegar el fuet del

dictador. ¿No creieu que és una cosa trista que el nostre poble no sàpiga imitar els pobles lliures que van a la capdavantera de la civilització? ¿Podem concebre un dictador a Anglaterra? Els anglesos són tan constructius que per ells no té cap significat la paraula anarquia. Per a respectar les lleis no tenen necessitat de veure refulgir una espasa en les mans d'un dictador.

No seriem sincers si no féssim constar també que els elements de dreta no actuen tampoc tal com haurien d'actuar.

La nostra gent de dreta — parlem en general — creu més en la força que en el dret. En els moments actuals regna una gran desorientació entre els partits anomenats de dreta. Ningú no sap on va. En compte d'intervenir en la política, per evitar l'hegemonia esquerrana, es concreten a fer aquestes exclamacions: "Necessitem un dictador que faci respectar la llei; cal restaurar la monarquia." ¿Què solucionarien donant el poder a un general amb uns bons bigotis i una espasa ben esmolada? La dictadura no faria altra cosa que deixar en suspens la solució dels problemes que actualment hi ha plantejats a Espanya. I després? En caure la dictadura, què passaria? ¿Serien les dretes les qui ocuparien el poder o bé les esquerres? ¿No veieu que el nostre problema és d'educació? Hem d'educar el poble; i no se l'educa a cops d'espasa sinó ensenyant-li de respectar les lleis.

Els elements revolucionaris combaten les injustícies socials, però en el fons volen que existeixin perquè els serveixen de pretext per a promoure conflictes entre el capital i el treball. Per a desarmar els revolucionaris els elements de dreta haurien de fer comprendre al poble que ells no tenen res a veure amb els qui cometien injustícies. Si no ens renovem estem perduts. Cal deixar de banda l'egoisme, lluitant d'acord amb les necessitats del moment.

¿Sabeu quina és l'única preocupació de la majoria de la nostra gent? El comunisme. Tenen por de perdre els béns materials. Naturalment que és just que defensem la possessió d'aquelles coses que són nostres; però no hem de deixar de banda els problemes de caràcter espiritual. En aquest aspecte estem molt malament. La joventut s'esmuny de les nostres mans. Es publiquen periòdics infectes que embruteixen el poble. En tots els quioscos són exposats una sèrie de llibres que han estat escrits amb el deliberat propòsit de desprestigiar la nostra religió. Si no aturem aquesta onada de llot, s'anirà extingint la fe del cor del poble. Defensem, si així us plau, els béns materials, però per damunt de tot hi heu de posar l'esperit. Els barbres són a les portes de la ciutat. Hem d'unir-nos tots, deixant de banda els personalismes, per a defensar la civilització cristiana, que és l'única que pot fer-nos seguir camins de grandesa i de prosperitat.

El segur de maternitat

PER GASTON GERARD

La seva implantació

El Ministeri del Treball ha decidit d'implantar aquest segur a Espanya el dia primer d'octubre proper.

Estaven ja preparats la llei i el reglament. Es varen publicar a la Gasetta de Madrid i l'Institut Nacional de Previsió n'ha fet una edició molt abundosa.

No cal dir la importància que té aquesta disposició i com d'ara endavant les nostres obreres tindran un benefici més en aquest camí de les reformes socials, que tants en poden proporcionar.

I com, de més a més, el segur constitueix una nova demostració de l'esperit cristià dins el món del treball, d'aquí ve que nosaltres ens creguem obligats de fer-ne la propaganda deguda.

Finalitat d'aquest segur.

La seva finalitat immediata és atendre la conservació de la raça i el seu més gran envigoriment, disminuir la mortalitat i la morbidesa de les mares i dels seus infants i atenuar els dolors evitables.

Aquesta mortalitat, aquesta morbidesa i aquests sofriments pesen majorment damunt la mare obrera. Treballa fins poc abans del part, treballa massa aviat després del deslliurament i sense esperar que l'organisme hagi reparat les conseqüències que aquest trànsit comporta.

Tot sovint, encara es veuen privades de l'assistència mèdico-farmacèutica que els caldria. I de tot això en pateixen les mares, en pateixen els infants i en pateix la societat que veu emplenar els cementiris de petits cadàvers de nens de pit.

Els beneficis del règim.

En el règim que Espanya implantarà el primer d'octubre hi seran compresos els presents beneficis:

1. Assistència facultativa completa (més ampla que l'acordada en la Conferència de Washington).

2. Prohibició de treballar sis setmanes després del part i dret de deixar el treball sis setmanes abans.

3. Una indemnització amb l'objecte que aquest temps de descans no representi la fam per a l'obrero i els seus. El promig que dona l'experiència dels països que avui tenen el segur, és d'unes set setmanes de descans en cada cas. Si és així, l'obrero a Espanya haurà perdut com a mínim 42 jornals i vindrà a tenir una pensió d'unes quatre pessetes diàries. I si descansa vuit setmanes, tindrà la pensió reduïda a 3'75 pessetes. En el període de transició, però, es procurarà que la pensió sigui de dues pessetes diàries, mentrestant que el segur s'organitza.

4. Aspiració cap a crear una xarxa ben nodrida d'institucions de socors i utilització gratuïta, com són: escoles de maternologia, consultoris, menjadors per a mares lactants, gotes de llet, clíniques maternals, etc. A aquest fi es constitueix un fons que l'Estat haurà de fer créixer, s'imposen determinades obligacions als Ajuntaments i Diputacions, i s'anirà ar-

ribant a concerts especials i propis de cada regió amb organismes que disposin ja d'aquelles organitzacions abans indicades per tal que l'assistència sigui tan completa com calgui.

Qui paga?

Les quotes patronals, obreres i les subvencions ordenades de l'Estat atenen les despeses d'aquesta nova assegurança.

Així com en el Retir Obrer no hi ha altra entrada que la del patró, amb la bonificació per part de l'Estat, en el segur de maternitat hi ha, a més, l'ingrés d'una quota obrera, ço que farà més equitatiu el repartiment de les despeses del segur i farà que tot-hom hi contribueixi amb major satisfacció.

L'esperit d'humanitat no es pot discutir en aquest segur. Els seus objectius són nobles, alts, i per ningú no poden ésser escatimats els elogis, encara que no fos més que des del punt de vista de la utilitat colectiva.

I fins ara, això no existia?

No, no existia. Almenys en forma de segur. Ço que existia fins ara (i que podia fer desorientar a algú) era el nomenat subsidi de maternitat, ço és, una quota que es donava a l'obrero arribat el moment del part.

Però ni aquesta quota era un veritable segur ni obeïa a altre desig que el de començar a preparar l'opinió i l'ambient per al veritable segur.

A més, dita quota era fixada arbitràriament, sense tècnica, sense distingir casos, ni tan sols sense atendre's a les necessitats de cada vegada. D'ara endavant tindrem un veritable segur, com ho és el de Retir per a la Velleja, com ho aniran essent tots els que vindran poc a poc, lentament, però que vindran.

L'Institut de Previsió ha establert una norma evolutiva dins les seves institucions; i en el cas present segueix aquesta manera de fer que, fins ara, li ha proporcionat bons resultats. Sabem que per aquest camí es va lentament, és cert, però també sabem que els passos es donen amb una seguretat que no proporcionen altres procediments més ràpids i potser menys estudiats.

El primer d'octubre, doncs...

Vindrà a representar un pas ben formidable en el camí de les assegurances socials.

No sabem si arribarem a temps, en la nostra terra, per a contenir els avenços anàrquics, revolucionaris, que res no consoliden. Però sabem ben certament que aquests avenços els hauríem de donar o proporcionar encara que no contenissin per a res la revolució. Sabem que són obra de justícia, que obeeixen a l'esperit cristià que imposa com a primera norma la norma de justícia, i amb això ja en tenim ben bé prou.

El resultat serà el que sigui. L'obra ha d'ésser feta perquè la justícia ho vol així...

Les ruïnes de Poblet

Parlar de l'Escorial de Catalunya, del Monestir de Poblet, és per als catalans sempre gratíssima cosa; més quan s'ha vist igual com el veié En Morera i Galícia, l'any 1876, cobert de runes, profanat, oblidat, escarnit, cau d'animalots convertit en estable, mig esfrondat, saquejat cada dia, amb pluges i vents per tot abric, amb turistes i visitants allí tornats lladres, ajudats a voltes per les mateixes autoritats... i qui veu ara a Poblet en mans d'En Toda i en plena restauració...

Com recorda hom aquella punyent conferència sobre Poblet que aleshores donà el gran poeta del Segre en l'Acadèmia de la Joventut Catòlica de Lleida, de la qual era Bibliotecari! Encara escrivia en castellà en aquell temps, i hom recorda prou bé que "En Magí", després d'escriure amb eloqüència insuperable l'estat del meravellós Monestir, clamava i maleïa, com altre Jeremies, sobre les ruïnes ingents i contra els seus autors, i ens deia, indignat, sense saber-se'n avenir, del gran crim, que ell, amb els propis ulls, a Poblet, al gran Poblet, "ha visto por el suelo".

Amb quant de goig fruiria ara de la restauració de Poblet En Magí Morera!

El miracle l'ha obrat, principalment, el seu il·lustre amic. N'Eduard Toda. Deixeu que ho conti en un saborós article sobre la restauració de Poblet, el nostre col·lega de Montblanc: *Aires de la Conca*:

LES GRANS OBRES DE POBLET

"Yo pido al Sr. Ministro de Instrucción Pública que corte el envío de fondos al Patronato de Poblet."
(Petició del "nostre" diputat senyor Simó Bofarull, a les Corts, el 6 d'agost últim.)

Per tot home de cultura, i per tot aimant de les nostres coses, proporciona una gran joia visitar sovint el Monestir pobletà, d'ençà que sota el savi i després Patronatge de l'eximí Eduard Toda i d'altres vocals i arquitectes, amb un gran encert i coneixement teòric, van restaurant-se algunes de les grans bel·leses del famós Cenobi, admiració de propis i estranys. Al conserge Vidal, li correspon una part, i no petita, en la meravellosa transformació.

Abans, cada visita era un motiu de desconhort, al revés d'ara que, a mesura que van sorgint coses noves, hom veu plàsticament allò que s'havia forjat la imaginació. Un viatge a Poblet és, ara, una deu d'alegries.

En arribar hom copsa l'efecte sorprenent de la plaça exterior, adaptada a la seva disposició primitiva amb desfons de terres i l'empedrat de 2.600 metres quadrats. La vistositat és ara admirable. També s'aparien algunes de les cases d'arts i oficis, de fora el recinte i confrontants amb la plaça, destinades a habilitacions pels obrers restauradors.

A dintre el Claustre, al Temple, hi va l'aigua i es reconstrueix la formosa Font de 52 pams de rodona i 31 canelles d'aigua, pel qual s'ha adquirit la cèlebre pica gòtica del Círcol Artístic de Barcelona.

Està refet el Calefactori, amb els finestrals, enllosats i portes; s'acaba la reforma de la cuina monumental; s'ha enrajolat el Refectori i refet la pica, on dintre poc hi saltarà l'aigua; s'ha enrajolat la Sagristia vella, el Chor de l'església i altars laterals; es refan les sepultures reials tal com eren; s'ha netejat el presbiteri; i s'ha reconstruït la bellíssima casa anomenada del Mestre de Novicis, d'una visualitat sorprenent, la qual es dedica a Museu d'Art pobletà — en les excavacions s'han trobat interessants restes, — a estada de visitants, Patronat, Arquitecte i oficines. També s'ha descobert la piscina de bany, que es restaurarà i omplirà d'aigua, enfront de la casa del mestre.

També s'han tret les runes i enderrocs d'aquell indret i la Torre de l'Qli, quedant de manifest la bel·lesa del lloc, i s'han descobert les ruïnes d'un edifici antic.

Han quedat nets els cementiris dels novicis i dels llecs, i urbanitzats, els quals ofereixen belles perspectives, completament amagades per les runes, esbarzers i porqueries.

Com millores i obres auxiliars hem notat la conducció d'aigua al Monestir, de 735 mts. de tuberia; la construcció de clavegueres i desguassos; la instal·lació elèctrica, de 684 metres de línia; reconstrucció de quatre cubs per embassar aigua; la de waters de senyors i senyores amb els *lavabos* corresponents; dues cambres fosques per a ús de fotògrafs; tallers de ferreria i fusteria, etc., etc.

L'Estat ha donat fins ara 130.408 pessetes, i amb aquesta quantitat, completada amb altra que, com anticip, ha subministrat la generositat de don Eduard Toda, s'han realitzat les obres esmentades. Bell exemple d'economia i de profit que el Patronat de Poblet pot oferir als administradors de béns que la política d'abans i d'ara, ens forneix amb la indiferència de tothom.

Malgrat això, un dels diputats de categoria de què gaudeix la nostra província, ha tingut la pensada de denunciar a les Corts l'obra grandiosa que ens redimeix de tanta vergonya. I, després de demanar que no es donin més diners per Poblet — oh representació legítima del nostre poble! — deixant altra vegada en l'abandó aquelles precioses fonts del Monestir i trencant la noble il·lusió del nostre poble en veure'l restaurat, ataca el Patronat director, amb afirmacions falses i estrambòtiques com les següents: "se han invertido 200.000 pesetas en acondicionar un albergue para la Junta del Patronato", "se han establecido, entre otros lujos, cuatro salas de baño", "se han girado importantes cantidades", "se ha de limitar (el Patronato) a la conservación" — res de restauració i reforma, doncs! — i "en las carreteras podría emplearse mejor ese dinero!"

La cultura, la bona fe, el talent i la veracitat d'aquestes afirmacions revelen prou la categoria del diputat.

Ambient bolxevista

PER J. DE B.

És innegable que l'ambient actual es presenta envorinat de desigs de revolució, d'un canvi de naturalesa de la contextura social espanyola.

No radica el mal més gros en aquest canvi de postura, precisament; sinó en la manca d'educació social tant en les masses com en les persones dirigents.

Sobretot en les classes directores hi ha una ignorància supina sobre el que hauria de constituir la marxa de la societat en un sentit cristià: en tots els sectors de la vida i en cada un dels estaments socials.

Hom ignora, hom desconeix una ampla visió de conjunt articulada en cada branca social.

El catolicisme espanyol pot posseir una fe ben fonda, però, malauradament, és ben rudimentària.

La fe tradicional resta endarrerida al costat de l'automòbil i l'aeroplà. Així com els progressos, la riquesa i la població han augmentat, hom no ha tingut cura d'enfortir els fonaments, oblidant que a les edificacions de més alçada hi corresponen uns bastiments de més solidesa i fondària, guardant la proporció.

En les grans capitals ens trobem amb una massa obrera enorme i és bastant ben retribuïda, divorciada del tot amb l'Església, ignorant el més essencial en el terreny religiós, però, en canvi, atreta, xuclada per una premsa barata, àcrata, sicalíptica, horrorosament obscena.

I una classe rica, novament rica, que creu que tot li és lícit si està a l'abast de la seva bossa.

La ignorància dels deures socials en els rics i dels deures religiosos en els treballadors, van a produir un trasbals estrepitos que pot menar-nos a un caos semblant al de Rússia.

Examinem-ne els mitjans per tal d'evitar-ho. Un xic tard arribem; però diguem com els metges cridats a consulta: Mentre hi ha vida, hi ha esperança.

Si toquem a "fagina", no podem emprar el procediment d'ordre i evolutiu que el P. Palau i l'Acció Social Popular intentaren imposar pels anys 1906-1916, sinó que tots, com un sol home, hem d'esforçar-nos per a posar dics al gran allau de la revolució social.

Hem de multiplicar les escoles catòliques per als nens prop de les parròquies existents i en vies de creació en les barriades obreres. Aquestes escoles, ben dirigides i amb excellent professorat, tenen més importància que les mateixes esglésies. Sacrifiquem el luxe excessiu dintre d'elles per a convertir-lo en una bella munió d'ànimes d'infants obrers, ofrena que presentarem a Déu com un temple viu! Jesucrist fou obrer, Jesucrist fou nen obrer, Jesucrist fou social i sociable; cerquem-li, doncs, forces bons companyons entre els nens de l'estament obrer.

I, els joves? O! els joves!, pobres d'ells, que han de resistir el greu període de l'edat crítica: la de la crisi de la fe, la de la crisi de la castedat. Han de guanyar-se el cel humiliant llur intel·ligència, dominant i encarrilant llurs impetuositats.

Són d'absoluta necessitat els centres obrers, dos o tres en cada barriada, on els joves de 15 a 30 anys

s'hi reunissin els diumenges i dies festius per a resar, per a rebre instrucció catequística i per a passar alegrement la diada del Senyor. Conserveu els ja existents, fent-los ben puixants, enfortint-los amb els vostres donatius.

La família obrera. — La família cristiana obrera no pot viure sense llar, sense una llar independent, confortable i barata.

Diguem-ho ben alt i clar: les preteses cases barates, aixecades amb subvencions oficials, en aquests darrers anys, són una burla sagnant a la classe obrera i pobra. Sols han estat una consagració del pis car i desplaçat i una ocasió perquè molts hi fessin llur negoci.

Les Caixes d'Estalvi han de construir, i molt, acontentant-se amb un reduït interès, a base d'una imposició inicial i immovable d'uns vint duros per a respondre dels danys, i establir lloguers baixos, de 4, 5 o 6 duros mensuals.

La classe mitjana. — La soferta classe mitjana, de la qual ningú no se n'ocupa, perquè té el respecte humà de callar, ha de merèixer tota la nostra consideració.

Socialment i humanament considerada, és la classe més important de la societat: l'estament ric és la bossa, la classe treballadora constitueix, per dir-ho així, les mans i els peus, mentre que la classe mitjana és el cervell.

Té molts enemics: els impostos excessius (inquilinat, cèdules), la vida cara i dolenta, els mitjans de transport (metros i autobusos) cars també, i la casa no gens econòmica.

La defensa d'aquesta classe mitjana li ha de venir, principalment, de les esferes oficials. S'ha d'abaratir la vida, suprimint els intermediaris, que són els qui encareixen indegudament per no passar directament els productes del pescador o del pagès al consumidor i traient, de més a més, els impostos de consums; cal abaratir el vi, afavorint l'agricultor, aplicant la llei Maura que prohibia l'impost de consums sobre el vi per a les poblacions de més de 20.000 habitants; s'ha d'abaratir la carn imposant a l'Escorxador l'impost per cap de bestiar per contra de l'establert per quilo.

Que amb això, els ingressos minvaran?, què hi fa? Que allò que els consellers i diputats provincials desitgen de fer en un parell d'anys per a vantar-se'n, en triguin deu, això què hi fa? El més important aquí és la felicitat i el benestar de les famílies.

En l'edifici social, ço que té importància és la comoditat, el confort. Els luxes vindran després, si sobren quant ; si no, ens quedarem sense ornaments de cap mena. Potser la vista no es podrà esplaiar, però, en canvi, el cor se'n sentirà sortós.

L'estament ric. — Com a director del moviment social, ha d'encarrilar la seva dinàmica social, no a socórrer captaires, sinó a fer feliços el major nombre possible de famílies obreres i de la classe mitjana.

Hom s'ha de convèncer que la més gran felicitat consisteix a fer feliços els altres, i que hom viurà més content i satisfet com més éssers feliços haurà produït en aquest món i per a l'altre.

Lletra a Ramon Rucabado

Estimat amic:

Aquesta lletra que podria haver-vos escrit privadament, per al vostre ús exclusiu, em plau d'escriure-us-la públicament. El motiu ja us el contaré. Vós, temps enrera, en aquest mateix lloc vàreu parlar, en un magistral article, del Crist trossejat. Encara recordo la forta impressió, excellent, que em produí. Jo havia llegit en la premsa diària l'enderroc que en algun lloc s'havia fet de moltes imatges de Crist, com d'algunes creus de terme.

He de contar-vos, públicament, un cas més horripilant que el destroçar el Crist de Navàs i d'entronitzar-hi el criminal públic i privat Francesc Ferrer i Guàrdia — del qual, ajudant Déu, parlaré ben aviat aquí mateix — més criminal i més vergonyós, alhora, que enderrocar les creus de terme.

No fa molts dies que en una certa escola de Catalunya, escola nacional, en anar-la a obrir el seu mestre, el primer dia de curs, després de les vacances, es veié sorprès per dues coses: una fou de goig en veure que el local, durant l'estiu, havia estat pintat i aranjat amb el decòrum que es mereix tota escola orientada ben pedagògicament. Però, ai las! que aquest goig, aquest fruit, veient l'aula paramentada i pintada, fou prompte ofegat. Tanmateix, sabeu per què? Doncs mireu: el Crist, clavat en creu, de tres pams d'alçada, que presideix l'aula, havia estat despenjat del lloc on era. Això obeïa, segurament, a l'intent de pintar l'aula. Però ja no era allí, com se l'hauria d'haver deixat un cop llestos de pintar el local. Era damunt la taula del mestre. I sabeu com? Aquells qui intervingueren en la neteja i a pintar el local, bàrbars, incivilitzats, criminals, l'havien mutilat. El Crist apareixia desclavat de l'arbre regenerador de la creu, que era trencada, i els dos braços, arran del cos, trencats. Allò no s'havia fet pas així com així, tot sol; el Crist no havia caigut tot sol del lloc on presideix l'aula. Era que els pintors, i tot aquell qui intervingué en aquell local, l'havien, a POSTA, segons es pot comprovar, mutilat en un odi desenfrenat, fervent, obert, al bon Jesús.

I ara, digueu-me, Rucabado: No és més gran el crim de mutilar el Crist de l'aula, que és el Crist dels infants, d'aquell qui digué que els infants vinguin a mi, que no pas els casos de Navàs i el del Crist trossejat? Penseu el sentit que té mutilar el Crist de les escoles? Vol dir mutilar l'ànima, la vida, la intel·ligència dels infants, l'esdevenidor i tot el que d'ella en segueix. No us esborrona, amic, aquest Crist de l'escola mutilat, amb braços trencats, desclavat de la creu i aquesta encara com afegitó també trencada? Doncs, mireu, així volen — prou ho sabeu, les nostres esquerres i aquella gent que de tantes coses que són o volen ésser, no saben què són — que sigui la nostra escola. Una escola presidida per la imatge del Crist no els abelleix del tot. Tenen la fòbia, l'afany de destruir. Per befa més gran no en tenen prou de bescantar-lo i perseguir-lo, sinó que, de més a més, li renoven altre cop, com en la nit de la seva passió, les angúnies i les dolors sagrades. dolors i passions sofertes per tots nosaltres per a la nostra humanal salvació.

I el bon mestre, per espai d'uns dies, no pogué pas

tenir el Crist trossejat a l'aula. Hagué d'agençar com pogué aquell desperfècte gairebé irreparable.

Ja veieu, bon amic, com quedarien les nostres escoles si ens deixéssim remolcar per l'aire de forasteria que respira alguna part del nostre poble, o que tinguessin ocasió de fer-ho com en el cas que us conto. ¿Voleu crim més gran, de dir i redir mil vegades que l'escola ha d'ésser laica, atea, no podent veure ni dragar el Crist, trossejar-lo bàrbarament, criminalment? Ai! no em feu dir el càstig, ni les penes que mereixen els trossejadors del Crist, els qui blasmen el Crist, i més encara, del Crist de l'escola! Són massa grans els càstigs i penes per éssers descrites amb ploma i tinta. ¿No mereixen el màxim càstig, la màxima pena aquells qui destrocen el Crist de l'escola ja que aquest fet vandàlic equival a destroçar la moral de l'ànima de l'infant? Pensem-ho, pensem-ho.

Vostre,

JOSEP MIQUEL i MACAYA

Feminisme

PER LLUÍS G. FÀBREGA i AMAT

¿Què entendran per feminisme algunes de les nostres dones, sortosament poques, que es creuen que el feminisme consisteix a dir mal dels capellans i de les senyores de "cotilla i polacres"?

A la terra dels cecs, el borni és rei. Allà on totes les dones practiquen el feminisme atenent la casa i llur condició de dona, que en surti una a predicar feminisme d'aquell dels bons temps de les "damas rojas", ha de cridar fortament l'atenció, i són moltes les que per un afany de popularitat, no podent-la obtenir pels propis mèrits, s'empenyen a guanyar-la per llurs ridiculeses.

Escriure vaguetats i mentides, costa molt poc. Encara costa menys malparlar del pròxim i criticar-ho tot. Si ens deixéssim portar per l'exemple, res no ens costaria d'escriure tonteries, però, com que ens devem als nostres lectors, que també en tenim, i de qualitat, ens hi mirem una mica abans de dir les coses, i procurem tractar sempre d'allò que coneixem i entenem a bastament.

Aquestes feministes tan especials que d'un quant temps han brotat de sota terra com els bolets, ens haurien de demostrar el seu feminisme amb fets.

No n'hi ha prou de criticar el que fan els altres. És un procediment, aquest, molt simplíssim i còmode. El que es necessita és el següent: allà on existeix una institució, qualsevulla que sigui, clerical o no clerical, però que funcioni i respongui a alguna necessitat, en cas de no convèncer, en lloc de criticar, per què no n'alcen una de millor?

El sabater del meu barri, no sap de llegir ni d'escriure, però, gaudeix de fama ben merescuda de saber fer molt bé les sabates. Doncs, si jo que no sé

ni repicar la sola, em posés a criticar el sabater, amb tot i la meva cultura, no faria altra cosa que el ridícul.

Així són les nostres feministes. Criticar allò que elles no comprenen ni entendran mai.

Per això arriben a creure's que, escrivint quatre banalitats, i estampant en cada article dotzenes de vegades allò de les senyores de la "cotilla i polacres", fan cultura i feminisme de debò.

Vaja, nenes, o dones. Dixeuvos de bajanades!

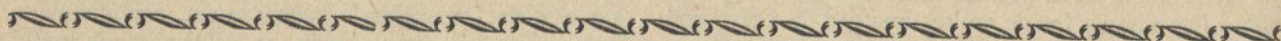
El feminisme es practica amb fets i no amb crítiques estultes i tontes.

Alceu escoles i asils. Ensenyeu els ignorants. Dedi-

queu unes hores a cosir pels pobres i guariu les nafres dels malalts que el món rebutja, i quan hàgiu fet tot això, si us queda temps, feu l'elogi de la "dama roja" i prediqueu per carrers i places la vostra imbecilitat.

Però, primer us demanariem que tinguéssiu un xic més d'originalitat, deixant aquells que no us molesten, dedicant el vostre temps en obres i ensenyances més nobles i enlairades que la pràctica de la xismografia de comares malcriades de què tant us enorgolliu.

Lima, setembre 1931.

NOTES SOBRE LA POPULARITAT DE SANT FRANCESC XAVIER A CATALUNYA, per *Pere J. Blanco Trias*, S. J. Llibre de 115 planes de 16X21 cms.

Heus aquí un llibre interessantíssim, fruit d'una investigació pacient i acurada. L'autor, en les seves campanyes de predicació per Catalunya, observa com és d'estesa per tots indrets la devoció al gran apòstol Sant Francesc Xavier, i el filial amor que li professa fa que prengui aquest tema com objecte de llargues recerques per a mesurar en tot el llarg i ample la popularitat del Sant en la nostra terra.

I de les dades recollides es dedueix que la pública veneració de la cristiana Catalunya a Sant Francesc Xavier arriba a un grau d'intensitat insospitada, havent ja començat en els temps pròxims a la seva canonització (1622).

I considerem que l'autor només ressegueix parròquies, esglésies, capelles i ermites obertes al culte públic, que, si fos possible seguir el rastre de la devoció al Sant fins dintre les cases particulars, apareixeria encara molt més fervorosa i extensa.

L'autor ha trobat a Catalunya unes 125 pintures que ens representen el Sant en acció de predicar i unes 12 que el representen en actitud jacent, ço és, mort o moridor.

Més nombroses que les pintures són les escultures del Sant: dona raó d'unes 340 predicant i unes 80 jacent.

També l'ha trobat representat en dues vidrieres de colors.

Molts dels altars on es veneren les esmentades imatges són dedicats especialment al Sant, com també algunes de les capelles i ermites.

D'algunes de les imatges ens en dona dades històriques ben curioses amb els noms dels artistes que les executaren i dels piadosos devots que en tingueren la iniciativa.

Segueixen unes notes històriques sobre la *Novena de la Gràcia*, dedicada a l'Apòstol, que es va celebrar per primera vegada a Catalunya en l'església del col·legi de Jesuïtes de Betlem a Barcelona l'any 1671 i com es va anant estenent aquesta devoció en tots indrets de la nostra pàtria. L'autor puntualitza com unes 25 edicions fetes de la dita novena fins l'any

1900, la major part d'elles transcrits de la que va compondre a Madrid el P. Francesc Garcia, S. J. l'any 1672.

Passa després a l'estudi dels *Goigs*. L'autor en coneix fins una trentena d'edicions diverses, catalanes i castellanes, gairebé totes editades a Catalunya, amb cinc lletres diferents.

No passa per alt les relíquies venerades en diverses esglésies i cases particulars: en troba fins a 25.

I altres i altres coses curioses relatives a la devoció de Catalunya a Sant Francesc Xavier que, si les volguéssim consignar totes, no acabariem mai.

El llibre acaba amb una bona rastellera de gravats, ja de les imatges descrites, ja d'algunes edicions dels goigs, ja també d'alguns dels reliquiariis més suntuosos.

Com que l'estil de l'autor és concís, sense retòriques i a tall d'inventari, el llibre, encara que no molt voluminós, conté gran abundància de dades que ben descabdellades haurien pogut omplir un fort volum.

És un llibre que mereix un lloc en tota llibreria catalana, ja que ensems que aporta abundància de notes referents a la devoció a Sant Francesc Xavier, resulta també un llibre catalaníssim que fa de bon llegir.

J. R.

OBRA INTERESSANTÍSSIMA

L'ànima de Santa Teresa de Jesús Infant

pel

P. Ignasi Casanovas, S. J.

Foment de Pietat

TEMES DE LA SEMANA

Passa inadvertit l'acte d'Obertura dels Tribunals.

— Es creu que presentarà la dimissió la Directora de Presons, davant del fracàs de la seva actuació en l'incendi dels dos edificis consabuts i la constant indisciplina dels presos.

— És autoritzada la reaparició d'alguns diaris suspesos al Nord, mantenint-se rigorosament la suspensió de *El Siglo Futuro*.

— La insubordinació ocorreguda a la caserna d'Artilleria, de Sevilla, no revesteix, com tampoc les fins avui registrades, gravetat remarcable. Durà poc.

— Milers d'obers parats promouen, a Madrid, forts aldarulls, reprimits severament, però sense sang.

— No reïx una maniobra d'Alcalà Zamora per a facilitar l'aprovació de l'Estatut Català.

— L'"Asamblea Española de entidades mercantiles" demana a la República "autoridad, buen gobierno y libertad comercial". Condemna les reformes agrícoles impremeditades.

— L'Ajuntament de Madrid, esgotat, acomiada més de 4.000 obrers. Prepara obres hivernals per dos-cents milions.

— Es comenta pel seu arcaisme polític el discurs pronunciat a les Corts per En Melquiades Alvarez.

— Davant l'alarmant situació agrària d'algunes províncies del sud, el Govern acorda que hi vagin alguns Ministres en visita d'inspecció per a posar-hi remei.

— La Comissió de Responsabilitats eixampla molt la seva acció indagatòria. Resulten encartats nombrosos personatges.

— L'ex-ministre Calvo Sotelo insisteix a demanar la immunitat parlamentària per a poder defensar-se.

— La discussió del projecte constitucional porta camí d'allargar-se massa. Besteiro treballa per evitar-ho.

— Alba pronuncia un formidable discurs en la seva interpellació política financiera contra el Govern, i se'n ressenten tots els valors.

— Causa general indignació la maniobra socialista fent votar per sorpresa al Congrés, com a pòrtic i base de la nova Constitució, que "España es una República de trabajadores." A l'estranger el fet és objecte de fortes censures.

— La minoria socialista treballa contra els Estatuts regionals.

— Resulta sense importància la suposada troballa d'armes a Navarra.

— Els nacionalistes bascos protesten contra les persecucions i les arbitrarietats de què són víctimes.

— Es culpa a l'Esquerra Catalana, especialment el seu líder Companys, de la general agravació dels conflictes dels rabassaires. També es culpa la legislació de caràcter general en matèria agrícola, en la qual no s'ha tingut en compte la realitat catalana.

— Les sessions de les Constituents són cada dia més interessants, tant pels debats sobre el projecte de Constitució, com per la interpellació sobre l'estat econòmic, en la qual el Ministre d'Hisenda juga un malísim paper.

— Alcalà Zamora, previ un eloqüent discurs, fa revotar al Congrés. La República es titularà liberal i democràtica.

— L'Ajuntament socialista de Madrid és acusat de desballestar les finances municipals i d'arruïnar la seva hisenda.

* * *

Es calcula en més de 1.100 milions de dòlars el pressupost dels EE. UU.

— Després de molts esforços i no sense vives protestes, la Cambra dels Comuns d'Anglaterra aprova les economies i els impostos que lliuren a la lliura d'una caiguda fatal.

— Briand pronuncia un gran discurs pacifista en l'Assemblea de la S. N. Espanya hi desempenya allí un bon paper.

— La premsa exterior comenta el terrible fracàs de les doctrines socialistes a la Gran Bretanya.

— Els marins de l'esquadra anglesa de l'Atlàntic es declaren en vaga en conèixer les economies de què són víctimes.

— El govern austriac, amb motiu de la vençuda sublevació dels feixistes, desarma els partits.

— A Prússia s'acorda reduir de 450 a 350 el nombre de diputats. El mateix caldria fer aquí.

— Mor a Itàlia l'ex-Nunci d'Espanya Cardenal Regonesi.

— És confirma que l'estimament catastròfic de l'Exprés Budapest-Viena-Colònia, és degut als comunistes.

— S'inaugura amb desusat esplendor el gran Congrés Eucarístic Italià de Rodes.

— La premsa estrangera comenta bé l'actuació dels representans d'Espanya a Ginebra.

— Persisteixen a Anglaterra les sortides d'or que comprometen el crèdit i l'estabilitat de la lliura esterlina.

— En Gandhi pronuncia un gran discurs en la Taula Rodona d'Anglaterra, i crida tot el món en ajut del poble indi per tal que cessi el seu esclavatge i se li doni la llibertat que es mereix i propugna.

— La tivantor de relacions entre el Japó i la Xina produeix un *casus belli* a Muckden. Es creu que no passarà endavant. L'emoció, a Ginebra, fou de pànic.

— A conseqüència de les noves sortides d'or d'Anglaterra, el govern de Londres suspèn la vigència del patró or. La nova causa pànic i pertorbacions financeres i mundials.

COL·LECCIÓ ROSELLES

VOLUM III

FABIOLA

La cèlebre novel·la històrica del Card. Wiseman

Adaptació catalana de

JOAN PUNTÍ I COLLELL, Prev.

400 pàgines de lectura delitosa i edificant.
Enquadernat amb coberta en colors.

Preu: 3,50 Ptes.

Noticiari

Espanya

En un mateix feix ens arriben altres tants molt interessants números dels nostres estimats confreres "*Gaseta de Vic*", dedicats a Mossèn Josep Gudiol, com esplèndid i merescut homenatge a un gran fill de la terra; "*La Tradició Catalana*", d'Olot, consagrat a la seva divinal Patrona la Verge del Tura en la seva típica diada de la festa major, i "*Aires de la Conca*", de Montblanc, publicat també amb motiu de la festa major, ple de sentit pairal i d'atractius, dels quals fem qualche ús. A tots tres cordials enhorabones.

— L'encariment de les subsistències es va fent general a Espanya. Els governadors de Saragossa i de León adopten mides serioses per a contenir-lo.

— És objecte de severes crítiques la conducta irreligiosa observada per l'Ajuntament de Barcelona amb les seves colònies escolars.

— La falta d'aigua aixecà el poble de Cartagena contra l'Ajuntament socialista, que sols es cuida de fer política, exigint que es conjuri el conflicte. El Govern proveirà...

— És objecte de molts elogis l'activitat i l'encert de l'Institut Agrícola Català de Sant Isidre Llauredor en la campanya que porta a cap, en pro de la justícia

i dels vers interessos de Catalunya, malparats per la temerària actuació dels rabassaires.

També ho és la conducta del Governador civil, senyor Anguera de Sojo, objecte de generals elogis.

Estranger

— Al Canadà està donant excel·lents efectes el Fe-minisme Catòlic implantat allí en les comarques rurals. Les dones són educades molt cristianament, però, de més a més. se'ls ensenya de tot quant pot guiar-les per a portar econòmicament i agradablement una casa de camp. D'aquesta manera es fa alegre i gustosa, a més de reproductiva, la casa de pagès. Heus aquí l'ou de Colom...

— Les cremes de boscos preocupen també als Estats Units. En l'Estat de Idhao s'ha proclamat la llei marcial per tal d'evitar-les. Allí s'atribueixen als caçadors, als excursionistes i als obrers sense feina.

— A Rússia, a més de reinstaurar-se en la indústria i el comerç els mètodes capitalistes, es retorna al sistema de propietat en l'agricultura. A Espanya... es va al revés.

— Encara es parla de la manifestació celebrada a Brussel·les per les Joventuts Catòliques de Bèlgica, on es reuniren en nombre de 115.000 associats emplenant carrers i places. Les funcions religioses resultaren inenarrables.

En pocs anys, de 10.000 han passat a 115.000. Quina lliçó per la nostra pàtria on gairebé totes les Joventuts Catòliques són mortes o agonitzants!

Acaba de sortir

PSALTERI

TEXT DE LA VULGATA CLEMENTINA
VERSIÓ DE L'ORIGINAL HEBREU I NOTES
DE LA COMISSIÓ DE
L'«OBRA DEL SANT EVANGELI»

El Psalteri, o Llibre dels Psalms, forma part del volum IV de LA SAGRADA BÍBLIA, en curs de publicació. Aquest volum està integrat pels llibres:

PSALTERI, PROVERBIS, ECLESIASTA, CÀNTIC DELS CÀNTICS de publicació imminent. Les ànsies fervoroses manifestades pel nostre poble fidel, i especialment per la clerecia, de veure prompte en les seves mans aquest llibre utilíssim, ha motivat la seva publicació a part.

IMPORTÀNCIA DEL PSALTERI

Si la Sagrada Escripura és, en son conjunt, el gran llibre on la divina Providència ha volgut deixar-nos la seva revelació escrita, el Psalteri de David ve a ésser com el cor d'aquest llibre. Ell resumeix en certa manera el més bo i més bell d'aquesta obra divina. Si és el compendi millor de la Llei Antiga, és també la millor preparació de la Llei Evangèlica.

De més a més: el Psalteri excel·leix sobre els altres llibres sants com a llibre d'oració litúrgica. Amb els Psalms Déu ens donà la manera de lloar-lo i glorificar-lo dignament. Per això els psalms constitueixen l'oració litúrgica del poble d'Israel. Que ells siguin també una oració predilecta del nostre poble cristià, com són una oració diària dels sacerdots.

NOTA. — Atenent a l'indole especial d'aquest llibre, la versió és feta directament de l'original hebreu, amb l'anotació de les variants principals dels LXX i de la Vulgata. Segueixen el text un índex numèric dels Psalms, un índex alfabètic i un índex de lluz argument i distribució en el Breviari Romà.

FOMENT DE PIETAT

LLIBRES NOUS

FLORS I VIOLES

DOS VOLUMS

PENSAMENTS QUE DEIXO ALS MEUS FILLS

Obra pòstuma de

MANUEL RAVENTOS I DOMÈNECH

Preu de cada volum: En rústega, 3 Ptes.

FOMENT DE PIETAT

**Biblioteca
dels Exercicis Espirituals
de Sant Ignasi de Loyola**

Autor - Text - Directori
Comentari - Explanació

Ja ha sortit
el volum tercer d'aquesta Biblioteca

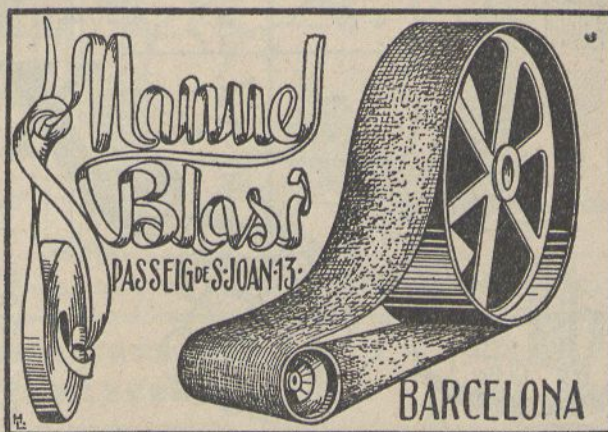
Exercicis Espirituals de St. Ignasi de Loyola
teoria i preparació

per

Ignasi Casanovas S. J.

Llibre de 300 pàgines amb una fototípia
de Sant Ignasi de Loyola.

Preu: 3 Ptes.

JA SOU SUBSCRIPTORS

DE

CATALUNYA SOCIAL?

Publicacions de Foment de Pietat

La vida de Nostre Senyor Jesucrist

per Mn. GAIETA SOLER, Prev. (Segona edició)

profusament il·lustrada amb gravats i vinyetes, en rústega Ptes. 2; enquadernada, Ptes. 3,50. Amb tela i cantells daurats, Ptes. 5. Amb pell badana i cantells daurats, Ptes. 10. Amb pell xagri i cantells daurats, Ptes. 14

La Beata Bernardeta de Lourdes

per l'ABBÉ BLAZY. Traducció per Mn. JOSEP FORN, Prev.

En rústega. Ptes. 1,50 Enquadernada Ptes. 3,—

Història d'una ànima

escrita per ella mateixa. Santa Teresa de l'Infant Jesús

Traducció directa del francès pel P. LLUIS DE SANTA TERESA, C. D.

Edició amb 20 gravats fora text.

En rústega. Ptes. 3,25 Enquadernada Ptes. 4,75

PUBLICITAS

De venda en totes les bones
Farmàcies, a Ptes. 5'00 el flasc

Xarop PUIG

Quan la pluja flagella les finestres i la caiguda de les fulles ens confirma que l'hivern es troba ja entremig nostre, no debem permetre-li qu'ens enterri dins una poltrona com vells xacrosos. Existeix el XAROP PUIG, excel·lent preventiu per a BRONQUITIS, REFREDATS, TOS i totes les afeccions de les vies respiratòries, que son les més castigades durant l'estació d'hivern.

NO VACILI I COMPRI XAROP PUIG

Convè també tenir en compte que la

POMADA PUIG

completa l'acció del XAROP, perquè la seva fórmula conté els productes volàtils de més eficàcia per tractament extern.

Es ven per tot arreu

Acadèmia

Fundada en 1879

Avinguda Portal de l'Angel, 38

Telèfons 18953-75303 - - Apartat 782

Comerç : Idiomes : Peritatge, Professorat mercantil i Batxillerat

Per a Cavallers, Senyores, Joves i Senyoretes

COTS

CONSELL DE BON GERMÀ

Germà: no juguis a la Loteria; la millor rifa és l'estalvi. Però si algun dia tens aquesta feblesa, recorda't de la Loteria i estanc del carrer de Fivaller (abans Ferran VII), núm. 32 (prop al carrer d'Avinyó), on trobaràs tabacs, timbres, segells, etc. — No t'oblidis del bitllet de Nadal.

ATENES A. G.—Provença, 187; Barcelona.

FRANQUEO
CONCERTADO

CATALUNYA SOCIAL
Duran i Bas, 11
BARCELONA